

“ÖNCÜ İKTİBAS”

Gündemle Yüz Yüze – Gazete Yazıları Seçkisi
Yıl: 1 Sayı: 6

ÇANAKKALE'DEN ÇAĞIMIZA RUH NAKLİ

Çanakkale bir ruhtur, bir manadır, bir idealdir.

Canı Allah için feda edebilme ruhudur.

Vatandan yola çıkıp Muhammedî ahlâka gelmek demektir Çanakkale.

Vatanın İslam karakterinin korunması demektir.

Müstevli gelip vatanın Müslüman karakterini bozmasın demektir.

Çanakkale hürriyettir.

Allah'tan başka hiçbir varlığa boyun eğmeme iradesidir.

Çanakkale topyekün bir direniştir. Milletin korunması için canını feda

edebileceği değerler uğruna bıyığı terlememiş çocuklarını saçlarını

kınalayarak cepheye göndermesidir. Çanakkale diriliktir. Şehid şehid

diriliğin destanıdır. Her şehidle bin kere dirilmenin destanıdır.

Anaların duasıdır Çanakkale. Rabbin emanetine verilmiş,

“**Ya şehid ol ya gazi**” diye uğurlanmış, evlatların boyunlarına

takılmış hamaylıdır.

Eşlerin hasretidir, yavukluların elini yüreğine basmasıdır, evlatların

yetimliğidir. Ve bütün bunlara vatan için, bayrak için, Kur'an için, İslam

için ila-yı kelimetullah için katlanılmasıdır. Bir Hilâl uğrunadır. Çanakkale

ümmettir. Bir yandan çalınan ümmettir, bir yandan çalınamayanı ile İslam vatani için canını ortaya koyan

ümmettir. Çanakkale Yemendir, Trablusgarp'tır, Kahiredir, Bağdat'tır, İstanbul'dur, Bosna'dır, Kırcaali'dir,

Kayseridir, Diyarbakır'dır.

Çanakkale Türk'tür, Kürt'tür, Boşnak'tır, Çerkez'dir, Arap'tır, Arnavut'tur...

Çanakkale bir ruhtur.

10 bin, 20 bin, 50 bin, 100 bin değil, dile kolay, 250 bin canı feda ederek kurulan bir ruh – kalb – gönül –

iman - cehd - cihad seddidir Çanakkale. Çanakkale bir bilinçtir. “**Kimi Hindu, kimi yamyam kimi bilmem**

ne bela...” olanı bilmektir. Vatan'ın, Bayrağın üzerine geleni bilmektir.

Yamyam sürüsünün bu topraklara niçin geldiğini bilmektir.

“**Medeniyet denilen maskara mahluku görmektir**” Çanakkale.

Çanakkale'de bir İslam vatanının üzerine gönderilen askerlerin yine Müslümanlar arasından devşirildiğini

bilmektir Çanakkale bilinci. Çanakkale her bir şehidin ruh dünyasını tanımaktır. Onlardan içimize fısıltılar

taşımak için adeta bir rabita-ı şehadet yapar gibi siperlere girmektir. Çanakkale, Çanakkale toprağını

“**vatan alfabeti**”nden yeniden okumaktır. Çanakkale vatan alfabetini aradan 100 yıl geçtikten ve alfabelerin

üzünü müstevli hesapları bir buldozer gibi çiğnedikten sonra hala okuyabilip okuyamadığımızı yeniden

bakmaktır. 100 yıl sonra Çanakkale bir iç hesaplaşmadır.

“**Biz kimiz?**” sorusunu sormaktır.

Ümmetin darmadağınlığını görmektir Çanakkale.

Çanakkale, 100 yıl sonra bile ümmetin Gazze'de, Şam'da, Bağdat'ta, Kahire'de, Bosna'da, Doğu Türkistan'da

boğazlandığını yüreklerde hissetmektir.

Çanakkale'den sonra İslam vatanlarında daha kaç siper kazdığımızın, daha kaç şehid verdiğimizizin ve Çanakkale

savunmasının bitip bitmediğinin, farkında olmaktır.

Bir ruh nakli yaşamalıyız.

İçimizde Çanakkale ruhunu arama zamanıdır Çanakkale zamanları.

İnsan bir ruhla diri olur.

İçimizde hangi ruh dolaşıyorsa onun diriliğini yaşarız.

İçimizde elinde Kur'an, dilinde kelime-i şehadet, cennete koşar gibi şehadete koşan Mehmet mi var, ona seher

vakitlerinde duaya duran Ayşe ana, Hatçe gelin ya da parmağında Mehmedinin nişan yüzüğünü taşıyan Zeyneb

mi var? Yoksa Coniler Hanslar mı?

Yiğitler kalkıp gelse 100 yıl evvelinden, vatani canları pahasına emanet ettikleri çocuklarını, kızlarını oğullarını,

torunlarını tanırlar mı?

Kızları, oğulları, torunları, şehid düşen babalarını, dedelerini tanırlar mı?

Çanakkale bugün nerede?

Vatani nerede savunuyoruz? Hangi siperde, hangi mevzide, hangi düşman silahına karşı?

Çanakkale, bütün geri çekilişlere karşı hala “**Biz varız ve var olacağız!**” iradesi ise o irade hala içimizde dipdiri

duruyor mu? Çanakkale'yi o gün ayağında çarığı bile olmayan, bir kuru peksimetle gün geçiren vatanın

çocukları ile savunduk, vatan savunması “az sonra öleceğini bilen insan” olarak siperlere girenler tarafından

yapılabiliyor, bizim yüreğimiz ne diyor o yiğitlerin hikayelerini okuduğumuzda?

Ve son soru: Çanakkale'den çağımıza ruh nakline hazır mıyız?

Ahmet TAŞGETİREN / Star / 19.03.2017

DEPRESYON ÇAĞINDAYIZ

Ruh hekimleri depresyonu, negatif enerji birikimi, ruhsal bütünlüğümüzün yara alması olarak tanımlıyorlar.

Devamı, sayfa 2'de...

ÖYKÜ FESTİVALİNİN AYAK SESLERİ

İnsanın ilk evi cennettir. Bunu bildiğimizde, insanın gözünü güzel(lik)e açtığını, keşfetmek zorunda kalmaksızın onun için(d)e yer-leş-ti(rildi)ğini söylemiş oluruz.

Devamı, sayfa 3'te...

KIBRIT ÇÖPÜNÜN HİKÂYESİ

Bütün hınçlar içimizde pusuya yatan şeylerden doğar; birbirimize kavuşamadık, bu yüzden başkalarını asla affetmiyoruz” diyor...

Devamı, sayfa 4'te...

KELİMELERİN GÖLGELERİ

Yalan dünyada, gerçek insan ve değerler aramak mesafesidir yaşadığımız.

Devamı, sayfa 6'da...

SULTAN ABDÜLHAMİT

Çocukluğumun yaşlıları, **Sultan Abdülhamid** zamanının gençleri idiler... Evimiz, Yıldız Sarayı'na birkaç dakika mesafe idi...

Devamı, sayfa 7'de...

ARTIK “BATILILIK” DEĞİL “DÜNYALILIK” ÖNCELİĞİMİZ OLACAK

Değişimin çapını anlamak kadar değişimin yönünü görebilmek de sağlıklı kararların yolunu açar.

Devamı, sayfa 8'de...

MÜ'MİN MÜ'MİNE ALÂKA DUYUP YER GÖSTERMELİDİR

Resûlullah Efendimiz, bir gün Mescitte ashabının arasında oturuyordu. O sırada Hz. Ali içeri girdi. Oturacak bir yer aradı. Bulamadı. Peygamberimiz, hangisi ona yer açacak diye ashabının yüzüne bakıyordu. Resûlullahın sağında oturan Hz. Ebubekir:

– Hasanın babası! Gel, buraya otur, diyerek Hz. Ali'ye yanında yer gösterdi. Hz. Ali, Hz. Ebubekir ile Hazret-i Peygamber arasında gösterilen yere oturdu.

Peygamberimizin sevinçten gözleri parladı. Hz. Ebubekir'in bu davranışından memnun olmuştu. Ona dönerek:

– **Ya Ebâ Bekir! Büyüklerin kadrini, ancak büyükler bilir,** diyerek iltifat etti.

* * *

Adamın biri Mescide girmişti. Peygamberimiz, o sırada mescitte yalnızdı. Adamı görünce toparlandı. Oturması için ona içerde yer gösterdi. Adam:

– Ey Allah'ın Resûlü! Yer oldukça geniş, niye zahmete giriyorsun? deyince Allah Resûlü ona:

– **Müslüman bir başka Müslümanı gördüğünde, onun için toparlanıp yer açması görevidir,** buyurdu.

DOSTLUĞA SAYGI VEFA GEREĞİDİR

Resûlullah'a bir gün ihtiyar bir kadın gelmişti. Allah Resûlü ona: “Kimsin?” diye sorduktan sonra, aralarında şu konuşma geçti:

– Müzen kabilesinden Cessame'yim (*).
– Hayır sen Müzenli Hassanesin... Nasılsın, iyi misin, ben görmeyeli ne âlemdesin?
– İyiyim. Anam babam sana feda olsun ya Resûlallah!

Kadın çıkıp gittikten sonra, Hz. Âişe dayanamayıp sordu:

– Ya Resûlallah. Bu ihtiyar kadına, bu ilgi, bu iltifat neden?

Peygamberimiz şu cevabı verdi:

– **Ya Âişe! O, Hatice'nin sağlığında da bize gelirdi. Hatice'nin iyi dostu idi. Muhakkak ki eski dostluğa saygı göstermek, vefalı davranmak imandandır.**

(*) **Cessame:** Tembel, uykucu, ağır davranan manalarına gelmektedir. **Hassane** ise: çok güzel anlamındadır. Peygamberimiz manası güzel olmayan isimleri değiştirdi...

DEPRESYON ÇAĞINDAYIZ

Ruh hekimleri depresyonu, negatif enerji birikimi, ruhsal bütünlüğümüzün yara alması olarak tanımlıyorlar. İnsanlar yaşam boyu birçok olumsuz olayla karşılaşır. Zira içinde yaşadığımız dünya acı ile neşeyi aynı kaptan taşıyor. Olaylara verdiğimiz negatif anlamlar bir noktaya kadar birikiyor ve öyle bir an geliyor ki, patlamış bir volkan gibi bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Böyle durumlarda kaygı, depresyon ve panik bozukluk gibi sorunlar kaçınılmaz oluyor. Her iki kişiden birinin depresyon ve kaygılarından söz etmesi bizi şu sorulara götürüyor:

Neden kendimizi emniyette hissetmiyoruz?

Olaylara karşı direncimizi ne oldu da kaybettik?

Geçmişte insanlar yaşanan imtihanları bir eğitimci gibi görüp sabırla savarken bu gün neden insanlar isyan eder hale geldiler?

Şunu baştan kabul edelim; bizler madde ile manayı, bilgi ile hikmeti birbirinden ayırarak çıkmaz bir sokağa sürüklendik. Yaşadığımız olayları dünyevi bir gözlükle okumaya başladık. Seviyoruz dedik fakat sadece meşakkatsiz olanı sevdik, acıyı sabırla savmak yerine düşman ilan ettik. Oysa düşman olarak ilan ettiğimiz acıyı hayatımızdan uzaklaştırma şansına hiç sahip değildik. Mutluluğun her daim kaim olacağına inandık ve hüznü dair ne varsa hayatımızdan uzaklaştırmaya çalıştık. Başımız sıkıştığında çare aramak yerine kaçmayı ve uzaklaşmayı tercih ettik. İzdırap, acı ve hüznü hep yakınıımızdaydı ve biz sabırla karşılık verdiğimizde bu unsurlar manevi bir kazanca dönüşecekti fakat başaramadık. Teslim olmak yerine hep sorular sorduk:

Neden ben?

Niçin ben?

Acı elbette tercih edebileceğimiz bir şey değil. Fakat sadece neşeyle değil acıyla da komşuluğumuz var. Eğer acıya bu açıdan bakar ve Allah'a teslimiyet gösterebilirsek bunu sadece kazanca çevirmekle kalmaz ruhsal bütünlüğümüz içinde eritebiliriz de. Evet, eğer istersek bunu başarabiliriz. Bir düşünürün dediği gibi “bizi yıkmayan acı güçlendirir” Bir okurumuz “acı ekonomik seviyesi yüksek eğitimli kişilerin sokağına neden uğrar” diye sormuştu. Sahip olduğumuz maddi birikimler zorluklarla başa çıkmamız için tek başına yeterli değildir. Bunun için yeterli manevi kaynaklara da sahip olmamız gerekir. Manevi değerlerden uzaklaştıkça ruhsal rahatsızlıklara daha yatkın hale geliriz. O nedenle hayatımıza anlam katan değerlerle bütünleşmek ve özümüze dönmek zorundayız.

ÖYKÜ FESTİVALİNİN AYAK SESLERİ

İnsanın ilk evi cennettir.

Bunu bildiğimizde, insanın gözünü güzel(lik)e açtığını, keşfetmek zorunda kalmaksızın onun için(d)e yer-leş-ti(rildi)ğini söylemiş oluruz.

Hal böyle olunca, insan için güzel(lik) özgülü gereği güzel olandır; o kendi başına, kendi gerçekliğiyle daima, nihayetsiz olarak vardır ve insanın ona muhatap oluşunda (maruz kalışında) bir sınırlama sözü konusu değildir. Bu manada sınırlama, insanın kullukta sınılanması nedeniyle vardır. Diğer bir ifadeyle insan, kendisine rağmen, kendisi dışında ve kendisi vasıtasıyla var edilen güzellikten değil, güzellikle kurduğu ilişkilerden sorumludur.

İlk yerleşti(rildi)ği yerin (cennetin) aynı zamanda ilk sınılandığı yer olması da bu bakımdan çok manidardır. Güzellik(ler) içindeki ilk sınılanmasında, hakkında takdir edilmiş yanlışı işlemekten kendisini alıkoyamayarak, onca güzellikten yoksunlaştırılmış bir şekilde dünya kırsalına düşürülmesi, aynıyla onun yeni macerasının özünü ve nihai hedefini birlikte belirlemiştir: Dünya'yı güzelleştirerek, ay(ı)rıldığı güzellikçe yeniden dönebilmek için en güzel olanı kendisine uğraş, amel olarak seçmek!

İnsanın yaratış - yaşayış (cennet ve dünya) hikayesi özetin özeti olarak böyledir ve ilk insanın çocuklarına ilkin ninni niyetine, sonra bilgi(lendirme) maksadıyla anlattığı şey de budur.

Şey, yani hikaye! İnsanın sadece hikayesi vardır. Çünkü hikaye, Yaratıcı'sının ona verdiği akla bitişiktir. Diğer bir söyleyişle, akli olan hikaye edinmeyi ve hikaye etmeyi hak etmiştir.

İnsanın insanlığı hikayesiyle kaim olabildiği gibi, varlıkların varlık katına aktarılması da ancak onun onlara mahsus bir hikaye anlatabilmesiyle mümkündür. Dolayısıyla kedi, kediliğini bilmeksizin vardır; kedinin kedi olabilmesi için insanın ona bir hikaye yüklemesi gerekir ki, bu manada insanın varlıklara verdiği isimler, onlara mahsus her türlü tanımlamaları hikayenin ta kendisidir. Sözü öyküye getirebilmek için muhtaç olduğum zemini kurmak maksadıyla söyledim bunları. Hikaye'nin çocukluğumdan beri beni cezbetmesinin, yazarlık, araştırma ve inceleme maceramın ilk maddesini oluşturmasının nedeni, onun edebiyattan daha büyük olmasıdır ve yine asli (hakim, kuşatıcı) hikayenin izlerini kendi zamanımda ancak öykü büyütecini kullanarak sürdürebilmemdir.

Çünkü, kurallı (kurgulu) anlatım türü olarak öykünün hedefi de, tahkiye etme zorunluluğuyla bitişik bulunduğu hikayenin hakikatiyle aynıdır: Her hikaye cennet özleminin bir yansıması ve dolayısıyla her öykü de öz'ü cennet öz-lemi olan ferdi bir işaret

fişegidir.

Bu bakımdan hikaye / öykü adına ortaya çıkan her hareket beni mutlaka ilgilendirir, bir mıknaş gibi çeker kendisine.

Örneğin önümüzdeki Salı gününü ipe çekiyorum bu yüzden. Ne var önümüzdeki salı günü diye soracak olursanız, Zeytinburnu Belediyesi'nin ikincisini gerçekleştireceği Uluslararası Zeytinburnu Öykü Festivali var!

Öykü Festivali, Salı günü protokol konuşmaları, öykü okumaları ve Erkan Oğur – İsmail Hakkı Demircioğlu ikilisinin konseriyle başlıyor.

Konser için türkünün seçilmiş olması da ayrı bir güzellik. Çünkü bizde türküyle söylenen de hikayedir, diğer bir söyleyişle türkülerimiz hikayemizin ahenkle zenginleştirilmiş formlarından biridir. Öykü Festivali, atölyelerle, açık oturumlarla, öykücülerin öykülerini seslendirmeleriyle, öykücü – öğrenci buluşmalarıyla 24 Mart Cuma gününe kadar sürecek.

Açık oturumlar yoluyla masaya yatırılacak olan konuların başlıkları ise şöyledir:

-Postmodern Öykünün Bir İmkânı Olarak Doğu Anlatısı,

-Türk Öykücülüğünde Postmodern Eğilimler,

-Öykü ve Modernizm,

-Çağdaş Rus Öyküsü,

-Hüseyin Su Öyküsü.

Başkan Murat Aydın, etkinlik programının broşüründe şu mesajı iletti:

“Zeytinburnu Belediyesi olarak sahici bir iletişimin, sağlıklı köprüler kurmanın yolunun kitaplardan ve edebiyattan geçtiğinin farkındayız. Bu yüzden Zeytinburnu Uluslararası Öykü Festivali bizler için her yıl gelişini heyecanla beklediğimiz, dört başı mamur bir etkinlik olması için arkadaşlarımızla birlikte canla başla çalıştığımız bir organizasyon haline gelmiştir. Ülkemizin ve dünyanın dört bir yanından gelen sanatçıların hayatımızı zenginleştiren, derinleştiren hikayeleriyle aramızda olmasından büyük mutluluk duyuyor; bu vesileyle festivalimize katılarak bizi onurlandıran sanatçılarımıza ve festivalde emeği geçen bütün arkadaşlarıma canı gönülden teşekkür ediyorum.”

Ben de bu teşekkürü Başkan Aydın ve değerli ekibi için tekrarlıyorum.

Doğru çalışmayı bilenlere, iyiyi üretmeye sevdalı olanlara, her işlerinde insana ve güzellik kültürüne katkıda bulunmayı gözetenlere selam olsun

KİBRİT ÇÖPÜNÜN HİKÂYESİ

“Bütün hınçlar içimizde pusuya yatan şeylerden doğar; birbirimize kavuşamadık, bu yüzden başkalarını asla affetmiyoruz” diyor Emil Michel Cioran.

Hepimizin temel meşgalelerinden birinin 'içimizde pusuya yatan' o şeylerle yüzleşmek olması gerekmez mi? Belki farkında bile olmuyoruz birçoğunun ama gün geliyor, pusularından çıkıyor, bir hamur gibi yoğuruyor onlar bizi, şekillendiriyor, eğip büküyor, yumuşatıyor belki biraz ya da katılaştırıyor bu zamanda daha çok.

Onların bizi büründürdüğü hale bürünüyoruz kolayca, bir şeyden başka bir şeye dönüştüğümüzden haberimiz dahi olmadan.

Nasıl bunca kırgın ya da yorgun ya da öfkeli olabildiğimizi, neden esnekliklerimizi, tahammüllerimizi yitirirken bu kadar dirençsiz olduğumuzu sormuyoruz kendimize.

Çünkü günbegün, azar azar, işliyor içimize bizi eksik bırakan, eksik hissettiren her şey...

Küçük bir çizik, ufacık bir yara, itiraf edemediğimiz bir çözülme, kendimizi üstünde hiç durmadığımızı inandırdığımız önemsiz kırılmalar, büyüyor sinsi ve habisleşerek sarıyor her yanını, her köşesini insanlığımızın.

İçimizde pusuya yatan o şeyler, nice zaman önce esir almış oluyor bizi de, cesaretimizi toplayıp bakamıyoruz bu esaretin yüzüne.

Bir de şunu düşünün: Bir fil durduk yerde bir züccaciye dükkanına niye girsin; durmadan içinde bir şeyler kırılıp bin bir parçaya ayrılmış olmasa!

“Hâlâ seni düşünüyorum zaman zaman” dedi aynaya bakan adam, “ve hatırladığım şeyler gittikçe azalıyor.”

En dramatik hatası, biyografisini yazmayı yıllar süren çok geniş bir zamana yaymak olmuştu.

Öyle ki, yazıp bitirdiğinde elindeki biyografinin tam olarak kime ait olduğunu ve hayata nereden başladığını artık bilemiyordu.

Doğduğu ve yaşadığı yerden yabancısı olduğu şehirlere, beldelere seyahat ediyor kimileri...

Onların nereden gelip nereye gittikleri, ne kadar mesafe aldıkları belli... Olduğu insandan yabancısı olduğu insanlara seyahat ediyor kimisi de. Onların yola nereden çıktıklarını, nereye vardıklarını kestirmek çok güç!

“Şu koskoca yangının” dedi beyaz saçlı adam, “şu minicik kibrit çöpünün hikayesi olduğunu nereden bilebilir insan!”

İki yol bir köşede karşılaştılar, “Şükür kavuşturana!” dedi uzun zamandır onları bekleyen kavşak sevinçle.

Yayalar bir an önce karşıya geçebilmek için yeşil yanmasını beklerken mor yandı trafik lambası, canı bir değişiklik istemişti.

Bir bozuk paranın ömrünü düşünün, elden ele dolaşarak ne çok insan biriktiriyor!

“Peki, sevimli hayaletin hayallerini kim gerçekleştirecek?” diye geçirdi içinden küçük çocuk. Elmasından koca bir ısırık almadan hemen önce...

Canında mürekkep bittiği için içinin çıktısını alamayan insanlar da var!

“Benim bîçare/ Kaldım âvâre/ Yürek pür yâre/ Derman sendendir” diyor Kul Himmet, rahmet olsun.

“Kimden isteyeceğini biliyorsan” dedi meczup, “alacağımı zaten çoktan almışsın”

Gökhan ÖZCAN / Yeni Şafak / 20.03.2017

EY ÇOCUK

Sana bunu reva görenler utansın be çocuk!
Ülkeni harabeye çevirenler...
Seni vurmaya çalışanlar...
Kızkardeşini pazar eyleyenler...
Anneni yok edenler...
Babanı yakanlar...
Evini yıkanlar.
Sana bunu yapanlar utansın be çocuk!
Dünyayı evrenin cinnethanesine çevirdiler.
Kalkıp insanlık dersi verdiler.
Özgürlük adına şarkılar dizdiler.
Nutuk attılar kardeşlik için.
Ahkam kestiler demokrasi diye.
Boşa nefes tükettiler.
Ey Garp!
Cinnetin üssü!
İnsanlığın yüzsüzü!
Şu çocuğun kirpiklerinden daha değerli değildir
senin savaş uçağın
Şu çocuğun gözlerinden daha önemli değildir
senin petrol arayışın.
Silahlarınızdan daha az kıymetli değildir bu
çocuk!
Hesabınızı kitabınızı bir kez de olsa insanlık için
yapın, insan olduğunuz için...
Kalkıp da Avrupa'yı savunanlar kendinizi şu
çocuğun yerine koyun ve ona göre muhakeme
edin. Soruyorum sizlere: "Suçu nedir bu
yavrucağın?"
Kimin oyuncağı oluyor bu çocuklar?
Kimin silahının avı oluyor.
Kimin umurunda oluyor ölen bu çocuklar?
Leş mi kesildiniz ne?
Birdiniz hani milletiniz güya.
Dünyanın neresinde akan bir gözyaşı varsa
mendil olacaktınız. Akan kan varsa tampon
olacaktınız, kırılan kalp varsa düğüm olacaktınız.
Siz kendi ölümünü düğün havası içinde
sundunuz fakir ve sahipsiz ülkelere. Suriye'yi
cehenneme çevirdiniz. Biz sizin dilinizden
anlamıyoruz anlamak da istemiyoruz.
Siz insanlığın en büyük düşmanısınız.
Evinden yurdundan edilmiş çocukların
uykularının katilisiniz.
Onların sokağa düşmesinin sebebisiniz.
Avrupa'da 9 bin çocuk var kayıp olan.

Hesabını soran bile yok.
Ey çocuk.
Metrobüste uyuyan sensin kabul ama ayakta
uyuyan koca bir yığın var.
Kime sığınacaksın sahiden?
Hazreti Ali mi var bu dünyada, Hamza' mı,
Ömer mi?
Acıyan var mı sana ey çocuk!
Sana bakıp utanması gereken bir çağdaş Avrupa
var!
Uzaya çıkmış olan Amerika var.
Rusya var.
Var da var yani ama sadece kendi çocuklarına
varlar.
Onların ancak ve ancak üzerimize saldıkları
köpekleri var.
Vicdan yok, şefkat yok, acıma yok.
Sadece susup durmak var.
Bakmak var.
Metrobüste bir çocuk var aman!
Elinde kağıt mendil var.
Yorgunluktan yere çöken var.
Çöktüğü yerde uyuyakalan var.
Yolcunun dizine başını dayayıp yatan var.
Ey çocuk, suçluyuz.
Uykunu çalan var.
Rahatını...
Barışını...
Ve de özgürlüğünü...
Kördüğüm olmuş bir Suriye'de elbet sana da yer
yok.
İstanbul'da bir metrobüstesin.
Elinde satmaya çalıştığın kağıt mendiller...
Gözlerinde uyku...
Başkasının dizlerinde başın...
Daha kaç ki senin yaşın ey çocuk!
Kim silecek gözlerindeki yaşın?

Gürhan GÜRSES / Yeni Ufuk /14.03.2017

KELİMELERİN GÖLGELERİ

Yalan dünyada, gerçek insan ve değerler aramak sevdasıdır yaşadığımız.

Beyhude olan da yalanla gerçeğin nöbetleşe karşımızda aynı şekilde durması.

Yokluğun varlığı olmadığı için, varlığın eksikliğinden bahsetmek gerek. Çokluk da bir başka yokluk ifadesi.

Kendi kaybeden birlik. Seri üretim mamulleri olmakla birlik olmak farklı şeylerdir.

Her şeyi zıddıyla anlamak, sadece zıtlıklar üzerinde bir yoğunlaşma getirir.

Anlamak eylemi zıtlıkların ötesinde bir alanı işaret eder.

Beyaz, karanın da zıddı olabilir, siyahın da. Ancak siyah, karayla eş anlamlı değildir. Siyahlık zahirle, karalık batınla alakalı kullanılır. Kara Murat ondan dolayı karadır; yiğitlik ifadesi. Karaduldaki karalık da batını bir karalık ifadesidir, ancak yiğitlik değil. Ak da beyazla aynı çağrışımları yapmaz. "Kara" sıfatı yerine göre anlamı değişir. Her "na" aynı değil, kelime başında. "Na-hoş" ve na-maz gibi. İnsanlar da öyle. Yazılım aynı, anlamı farklı olabilir.

Melik olan bellidir, meleklere hükmeden, melekeleri yaratan. Evren, O'nun mülkü, idare alanıdır. Siyasi anlamda, melik olan, mülk idaresindeki yöneticidir de. Ancak, mülk tek, emlak ise çoğul anlamda modern zamanların ifadesi oldu. Aslında bir "Melik" oldu, ancak "mülkü" insanlar sahiplendi. Emlakçıların ahirette işleri olmaz...

Dünya ile ahiret arasında bir benzerlik: İkisinde de demokrasi yoktur. Birinde liyakat esas alınır; diğesinde genelde hamaset ağır basar.

Miraç ayrı, terfi ayrı anlamdadır. Kimi terfi eder, düşer.

Miraç perdelerin aralanması ile kalpte birikenlerin arınması vesilesi.

Biriken ne dersenez, "hüzün"dü, Hz. Peygamberin hissettiği. Yüktü.

"Bağış" kelimesi de çok ilginç kelimelerden. Cehenneme koşar gibi gider insan, ama cennete talip olur.

Bağ ve bağış ilişkisi de orada çıkar.

Cennet ve cehennem ötesi bakış, ahirete kâmil yaklaşımı ifade eder.

Aynı gerçeğin farklı tezahürleridir gözlediklerimiz. Öyle de hoş, böyle de.

Süleyman Çelebi Mevlit'in bir bahrinde, "Bir avuç toprağa minnet m'eyledin?" der.

Çok tatlı bir anlatımla.

Ve nasıl insan, içindeki melek ve şeytani barındırır ve ikisi ötesinde olursa insan olur.

Cennet cehennem ötesi bakışta ahireti ifade eder.

Cennet sevdalarında da aynı şey var.

Kaybın getirdiği, yeniden kazanma yükü ve meşakkati.

Cehennem olmasa cennet olmazdı yani. Anlam öyle.

Gayb, bir varlığını olmadığını değil, onu anlamada kapasitemizin kısıtlarını ifade eder. Gaipten gelen ses, farkında olmadığımız ses olduğu için, anlamadığımız için gaiptendir. Ama içimizde olan, içselleştirdiğimiz ses. Ve gayba inanmak, kaybımıza inanmak gibi de. Kaybettiğimiz ezeli vahdetin hissemize düşen vücudu.

Neyi kaybettik, neyi ararız da aynı soru da gizli. Gayb ile Kayıp arasında kök olarak fark yok. Belki de Var'dan başka var olan olmadığı için, değer de aslında varlıkla değil yoklukla ortaya çıkar.

SULTAN ABDÜLHAMİT

Çocukluğumun yaşlıları, **Sultan**

Abdülhamid zamanın gençleri idiler...

Evimiz, Yıldız Sarayı'na birkaç dakika mesafedeki Teşvikiye'de idi; aile büyüklerim bu semtte ve bu evde doğup büyümüşlerdi, kendilerini **"sarayın komşusu"** addederlerdi ve evde **Abdülhamid**'in bahsinin geçmediği gün yoktu... Ya Yıldız'daki Cuma selâmlıklarını, faytonuyla camie giden hükümdarı birkaç defa gördüklerini anlatırlardı; yahut nâdir de olsa bazı günlerde, özellikle de bayramlarda saraydan **"komşu hakkı"** diye gönderilen yemekleri, meselâ kâsede zangır zangır titreyen elmasiyenin nefasetini yahut o devrin meşhur saray paşalarının ayyuka çıkmış rezaletlerini... Hani şimdinin yaşlıları sohbetlerinde bundan 60-65 sene öncesinden bahsederken **"İsmet Paşa zamanı şöyleydi, Demokratlar gelince böyle oldu, Celâl Bayar bir gün demişti ki, 27 Mayıs'tan sonra ah neler neler yaşadık!"** diye anlatırlar ya, işte onun gibi... Bizim evin ve mahallenin büyükleri için 60 sene öncesi **Sultan Abdülhamid**'in devr-i iktidarı idi ve hemen her gençlik hatırasında padişahın mutlaka bir yeri vardı.

Hanımlar için **Sultan Abdülhamid** demek, o kadar sene sonra bile hâlâ ucuzluk, bolluk ve **"on paraya alınan ekmek"** demektir ama erkekler pek o kanaatte değildiler. Padişahın hâlâ **"Efendimiz"** diye bahseden büyükbabalar, beyefendiler yahut filânca bey amcalar tabii ki vardı ama **"Taif'e yollanmaktan falan Paşa'nın Zaptiye nezdindeki tavassutu sayesinde son anda kurtulduğunu"**, o günlerde pek rahat nefes alamadıklarını ve jurnalciliğin nasıl bir belâ olduğunu anlatırlar, sonra **"İstibdat gitti, Hürriyet geldi ama beter olduk, Hürriyet'te de söz söyleyebilmek ne haddimize?"** derlerdi.

"İstibdat" Sultan Abdülhamid'in zamanı, **"Hürriyet"** de İkinci Meşrutiyet demektir...

GÜNLÜK KONUŞMADA YOKTUR!

Şimdi, son senelerde hemen her gün işittiğimiz **"Sultan Abdülhamid Han"** ifadesi beni şaşırtıyor! O devirleri yaşamış olan kadın, erkek, yaşlı, az yaşlı, çok yaşlı İstanbullular padişahın sadece **"Sultan Hamid"** diye bahsederlerdi. Arada bir **"Sultan Abdülhamid"** ve nâdir de olsa **"Efendimiz"** diyenler çıkardı; hattâ Abdülhamid'in zamanından bahsederken bilerek

değil, Meşrutiyet sonrasındaki yoğun karalama kampanyalarının tesiri ile **"istibdat"** sözünü kullananlar da olurdu ama, hükümdar, İstanbullu için **"Sultan Hamid"** idi...

İsimleri kısa şekilleri ile kullanma tercihimiz padişahların adlarına da tatbik edilir, meselâ **Sultan Abdülâziz**'e **"Sultan Aziz"**, **Sultan Abdülhamid**'e de **"Sultan Hamid"** denirdi, Sultan Vahideddin'e ise sadece **"Vahdettin"**.

"Sultan Abdülhamid Han" terkibi beni işte bu yüzden şaşırtıyor, zira padişahı bizzat görmüş olanlardan bile **"Han"** unvânını hiç işitmedim. **"Han"** ibâresi gerçik resmî yazışmalarda yeralırdı, meselâ hükümdarın tuğrasında **"Abdülhamid Hân bin Abdülmecid el-muzaffer dâimân"** yazılıydı ama o kadar. Diğer padişahların bazılarının tuğralarında Birinci Mahmud'a kadar en başta **"Şâh"** sözünün yeralması ama günlük konuşmada kullanılmaması gibi...

İKAME VASITASI YAPILDI!

Bugün sadece **Sultan Abdülhamid**'in değil, birçok padişahın isminin sonuna mutlaka **"Han"** ibâresi ilâve ediliyor, isim öyle yazılıp öyle söyleniyor, sebebi de hükümdarı yüceltme maksadıyla bu unvandan istifade çabası...

Sultan Abdülhamid, son zamanlarda geleneksel **"ifrat yahut tefrit"** âdetimizin maalesef bir unsuru hâline getirildi. Geniş bir çevrede uzun senelerden buyana **"mazlum"** kabul edilen hükümdarın hatırası şimdi bir **"ikame"** vasıtası olarak kullanılıyor ve diğer taraftaki isimlerin karşısında tabulaştırılmasına, hattâ putlaştırılmasına çalışılıyor...

Bunu yapanlar da uzun seneler boyunca tabulaştırmaya karşı çıkanlar... Daha önce yazmıştım, tekrar söyleyeyim: Son dönem tarihimizin en önemli isimlerinden olan **Sultan Abdülhamid** hataları, sevapları ve herşeyi ile bize aittir. Hakkında hakaretâmiz sözler sarfedip uluorta konuşmak ne kadar ayıp, gereksiz ve saçma ise, bunun tam aksini yapmak, yani isminin etrafında kerâmete kadar uzanan bir efsaneler yumağı örüp tabulaştırma çabasına girişmek de o kadar yakışıksızdır. Hayal bu ya... Hükümdar şimdi mezarından çıkacak olsa sadece aleyhinde veryansın edenleri değil, putlaştırma heveslilerini de emin olun ânında Taif'e postalardı!

ARTIK “BATILILIK” DEĞİL “DÜNYALILIK” ÖNCELİĞİMİZ OLACAK

Değişimin çapını anlamak kadar değişimin yönünü görebilmek de sağlıklı kararların yolunu açar. Değişimin "Çağ"larla belirlenmesi, okul sıralarından öğrendiğimiz bir yöntemdir. Bu çağlara "Taş" ya da "Demir" yahut "Sanayi" gibi isimler verilerek, değişimin ana belirtilerine vurgu yapılır. Modern zamanların özelliği ise, geçmişte binlerce yıl süren çağ değişimlerinin, giderek hızlanmalarıdır. Örneğin ilk atom bombasının Japonya'ya atılması ile başlayan "Nükleer Çağ" çok kısa sürede yerini "Bilişim Çağı"na bırakmıştır.

Eskimiş kurumlar

2'nci Dünya Savaşı sonrasında Amerikan-Sovyet nükleer dehşet dengesine dayalı olan "Soğuk Savaş" da, artık tarih öncesi kadar geride kalmıştır. Ancak Soğuk Savaş'ın yan ürünleri olan NATO veya Avrupa Birliği gibi kurumlar hâlâ varlığını sürdürüyor. Bu arada 2'nci Dünya Savaşı'nın galip devletleri tarafından kurulan Birleşmiş Milletler de, dünyadaki hiçbir önemli krize çözüm üretmez halde, hayatını devam ettiriyor.

Taşeron kullanmak

İçinde bulunduğumuz çok merkezli dünyada eski süper devletler, alışkanlıklarını sürdürmekte. Bu alışkanlıkların başında süper olmayan devletlerin iç işlerine doğrudan veya dolaylı biçimde müdahale etmek de var. Ancak doğrudan müdahaleler giderek daha yüksek maliyetli olduğu için, bu gibi durumlarda bazen terörist örgütlerin de devreye sokulduğu taşeron uygulamaları sık sık görüyoruz. Bu arada ülkelerin ordularına darbe yaptırmak da kötü alışkanlıklar arasında.

Amerikan bağımlısıydık

Biz Türkiye olarak bütün bu aşamaları doğrudan ve dolaylı biçimde yaşadık. Son dönemde ise, "Amerika bağımlısı" bir devlet konumundan çıkmanın bedelini, bazen darbe girişimleri, çok sık olarak da terör saldırıları ile ödedik. Şu anda başta Almanya olmak üzere Amerikan ittifakı üyelerinden bazıları ile yaşadığımız anlaşmazlıklar, bu çerçevede ele alınabilir.

Artık dünyalı olacağız

Ama dünya siyasetinde "Yeni Çağ" bütün yansımaları ile başlamış bulunmakta. ABD'de Trump'ın başkanlığı, İngiltere'nin Brexit'le AB'den çıkması, Rusya'nın bir süper devlet olarak yeniden uluslararası dengeye ağırlığını koyması, ekonomide Çin ve Hindistan gerçeği, Yeni Çağın işaretleridir. Bu dönemde belki NATO'nun dağıldığını, AB'nin de çöktüğünü göreceğiz. Kısacası artık "Batılı olmak" değil "Dünyalı olmak" ana hedefimiz haline dönüşecektir. Değişimin ana yönü "Dünyalılık"tır.

Mehmet BARLAS / Sabah /11.03.2017

ŞİİR VE HAKİKAT

sana böyle uçuyormuş gibi yürümesini,
hışımla dönüp arkana bakıvermesini;
sonra bütün bir ömrü,
bir ömrün bütün rüyalarını,
kalbin bütün mabetlerini
ve bütün sırça saraylarını, muhayyilenin
kalkahalarıyla çınlatmasını,

sonra tuz buz etmesini bir topuk vuruşuyla
hepsini, hepsini, her şeyi
söyle, melekler mi öğretti, şeytanlar mı,
cinler mi, periler mi?

yoksa, taşları konuşurmasını
ve dağları ayaklandırıp
meyhaneye götürmesini bilen
Hayyam gibi büyük sarhoşlar mı,
büyük şairler mi öğretti?

bırak, krallar ağlasın, bırak!
bırak, bilginler sırrını gizlesin bizden!
sen ey, varlığı sırlarıyla sarhoş eden
hakikatin yol arkadaşı sanat,
sen faş et, bağır ya da fısılda,
o vuslat, o cezbe gecelerinden
aklında, gönlünde, dudağında kalan
ne varsa, raksınla, şarkınla,
sesindeki baygın titreşimlerle!

bırak, birbirlerini yesin soylular
bir tek bakışın için birbirine düşsün
ağaçtan generaller ve mumdan fatihler;
şehirler, uluslar, medeniyetler...

sen doldur yalnızlar için, şairler için,
yoksullar için, evsizler için
bir kadehçik daha ne olur!
doldur bir kadehçik gün ışımadan!

doldur, kem gözler açılmadan!
doldur, kapıları güm güm
dövmeye başlamadan
eskici, hurdacı ölüm!

Cahit KOYTAK / Serbestiyet / 07.03.2017